

Henne ved Alkoven rejste Anders Jørgen sig aldeles bestyrtet og vilde mægle Fred. Men Emanuels Blod var kommet ikog, og da var han ikke let at standse.

„Jeg kender Dem jo meget godt af Omtale,“ vedblev han med sitrende Læber. „Provst Tønnesen har fortalt mig adskilligt om Dem, og jeg vil sige Dem, at hverken han eller jeg agter længer at taale Deres Forsøg paa at bringe Splid og Ufred i Menigheden. Hvad særlig mig selv angaar, vil jeg paa det mest indtrængende anmode Dem om ikke at forulempe mig i min Virksomhed. Jeg veed, at jeg efter Evne har bestræbt mig for at skabe et Tillidsforhold mellem mig og Menigheden . . . Men er det Meningen, at her skal være Krig — nu vel! Saa tager jeg den op! Vi faar da se, hvem der er stærkest!“

Der blev dødsstille i Stuen efter hans Ord. Selv Væveren sad et Øjeblik og dukkede med Hovedet ligesom efter et uventet Nakkedrag. Men snart spillede igen det skæve, æggende Smil i hans sammentrykkede Ansigt. Det saae næsten ud, som om den unge Præsts Opbrusning ligefrem fornøjede ham.

Efter en Stunds Tavshed sagde han saa paa sin langsomme, uforstyrrelige Maade:

„Hr. Pastoren gør mig saamænd ganske Uret. De siger, at De kender mig og veed, hvad jeg er for et slemme og ryggesløst Menneske . . . og det har De jo hørt fra Provsten selv, saa det maa vel ha'e sin Rigtighed. For Hr. Provsten har nu saa mange Gange ladet mig baade stege og røge i Helvede, saa jeg tænker, han mener mig det af et ærligt Hjerte. Men se, det veed De jo nok, Hr. Pastor, at det alligevel ikke altid gaar præcis, som Provsterne præker . . . Og kanske er jeg ikke netop ligesaa sodet, som Provsten gerne vil gøre mig til. Men det skal jeg forresten ikke lægge Dølgemaal paa, at jeg virkelig kom herind for at træffe Dem og snakke lidt med Dem saadan mellem Væg og Dør, som man siger . . . For det har jeg saamænd